

KAHRAMANINI YUTAN KİTAP

DİDEM DEMİREL

ÇİZER: JULIAN ARIZA

KİTAPLARDAN NEFRET EDİYORUM

“Okuma Sevgisi” adlı şiiri okumak için kürsüye davet edildiğimde ayaklarım geri geri gidiyordu. Ancak yine de cesaretimi toplayıp kürsüye çıktım.

“Öhö! Öhö öhö! Ses kontrol! Evet arkadaşlar sevmiyorum. Sevmiyorum işte, hatta nefret ediyorum. Siz de sevmiyorsunuz biliyorum. Zaten kim, niye sevsin! Hadi benden sonra tekrar edin: **KİTAP OKUMAYI SEV-Mİ-YO-RUM...** Sevmediğim bir diğer şey ne peki? Evet arkadaşım, evet kardeşim...

doğru tahmin: Ödev yapmak!

Sonra okula gelmeyi de sevmiyorum... Çünkü bunları yapmak için de bir şeyler okumanız gerekir ve ben hiçbir şeyi okumayı sevmiyorum. Sevgili arkadaşlar, ne severim ben peki? Şöyle özetleyebilirim:

MACERA! Gerçek bir macera yaşayabilmek için her türlü denemeyi yaptım. Yine de yapmaya devam edeceğim ama her sabah okula gelip öğleden sonra eve gidip, üstüne bir de ödevlerle uğraşınca buna asla vakit kalmıyor. **Yanlış mı? Kalıyor mu?**

Ha! Az kalsın unuttuyordum. Bir de okuma vakti diye bir şey icat etti annem son zamanlarda. Of! O anlatılmaz yaşanır. Kitabı elime her alışımında sıra sıra dizilmiş harflerin hepsinin teker teker benimle dalga geçtiklerini duyabiliyorum. Kendini beğenmiş şeyler ne olacak. **Ben yolumu kaybedeyim diye her satırın sonunda kımıl kımıl kımıldanıyorlar.** Bir türlü doğru yerden devam edemiyorum. Zaten nefesim de bitiyor okurken. Of ne yorucu. **Oh be!** Söyledim rahatladım. Sev-

miyorum işte, var mı? Kitapla falan uğraşamam.
Ben artık gerçek bir macera yaşamak istiyorum!”

Her ne kadar yukarıdakileri söylemeyi hayal etmiş olsam da aslında söylediklerim tam da şunlardı maalesef:

Kitaptır en iyi dostum,
İnanmazsan ilk harflere bak dostum.
Tek tek çeviririm sayfalarını,
Arasında bilgiler saklı,
Pek de güzeldir kitaplar!

Okul çıkışında iyice canım sıkılmıştı.
Bu kadar gıcık bir duruma düş-
tüğüm için kendime çok kız-
mıştım. Okumayı bu kadar
sevmiyorken bir de **“Kitap-
tır en iyi dostum...”** di-
ye şiir okumuştum..

Ellerim cebimde, önüme çıkan her şeye tekme savurarak eve doğru yürüdüm. İşte her şey bu tekmelerle başladı. Son vurduğum yamulmuş su şişesi havalandı ve inanmazsınız tam da çöp konteynerinin içine girip basket oldu. Vay be ne kadar da yetenekliymişim, diye düşündüm.

Attığım basketin haklı gururunu henüz yeterince yaşayamamıştım ki **konteynerin içinden bir martı pata küte kanat çırparak fırladı.** O fırlamada martıyla aynı anda bir de yırtık pırtık bir kitap fırladı ve kucağıma düşüverdi.

Bu basket işini bir ara düşünmeliydim çünkü havalandırılan kitabı çok iyi yakalamıştım. **Reflekslerim süpermiş, onu da görmüş oldum.**

O sırada bir şey daha gördüğüme neredeyse emindim. Konteynerin içinden fırlayan **martının gözünde yamuk yamuk bir de gözlük vardı sanki.** Tam olarak göremedim çünkü bir iki saniye hızlı hızlı kanat çırpıttıktan sonra çok önemli bir iş yapmaya devam edecekmış gibi geldiği yere hızla geri dönmüştü.

Emin olmak için konteynerin içine doğru eğilecektim ki köşeyi hızla dönen arabanın çıkardığı sesle kaldırıma kendimi zor attım. Çok korkmuştum. Kalbim ağızımdan dışarı çıkmak için yukarı doğru tırmanıyordu sanki. O korkuyla martıyı konteynerde, çöpten fırlayan eski püskü kitabı da elimde unutup eve doğru koştum.

Eve geldiğimde daha ayakkabılarımı bile çıkarmadan annem bütün talimatları sıraladı. Okuldan eve gelir gelmez **“Hoş geldin annem,”**den hemen sonra tak tak tak diye sıralardı bunları. Sıra hiç değişmez.

“Montunu çıkar yerine as çocuğum.”

“Koş koş hemen banyoya, ellerini güzel yıka. Oğlum sabunla yıka!”

“Üstünü değiştir.”

“Evladım, çıkardıklarını kirliye atsana çocuğum...”

“Oy anasının aslanı, yedin mi bakayım beslenmeni?”

İçeri girdiğimde fark ettim elimdeki kitabı. Çöpten fırlayan o eski kitabı eve getirmiştım. Korkudan bende akıl mı kalmıştı sanki. Annem çöpten eve bir şey getirdiğimi görmesin diye koşup odama, diğer kitapların arasına koydum onu. Yarın okula giderken konteynere geri atarım, diye düşünmüştüm.

Öyle olmadı tabii. Akşam olup da annem “Kitap okuma vaktiiii!” diye seslenince uzunca bir of çekiyordum ki, annemin meşhur “Sakin beni kızdırma pişman olursun,” bakışıyla göz göze geldim. Oflamam usulca geri geri yürüyerek ağızıma girdi. İşkence vakti başlıyordu işte. Kitapların olduğu

rafa gittim. Eski kitap gözüme takıldı. Bu akşamki işkence aletimi seçmişim. Biraz çöp kokuyordu ama diğerlerini görmekten sıkılmışım. Aslında itiraf etmek gerekirse biraz da merak etmişim. Yatağa uzanıp okumaya başladım:

“Or-man o ge-ce hiç ol-ma-dı-ğı ka-bar ka-ran-lık-tı (‘Kabar’ ne ya! Ha pardon, ‘kadar’. ‘d’ ve ‘b’yi ayırt etmek çok zor değil mi ya? Neyse!) ve her yer ça-mur i-çin-dey-di.”

İlk cümleyi okur okumaz birden ışıklar söndü.

- Anneeeeeeeeeaaaaa!

Annemden ses gelmedi. Elektrikler gitti herhalde diye düşündüm. Birkaç kez daha seslendim.

Annemden yine ses gelmedi. **Merak etmeyin ben karanlıktan korkmam. Hiç öyle korkularım yoktur.** E bir maceraperest olmak bunu gerektirir çünkü. Gidip bakayım diye düşündüm. Ayağımı yataktan aşağı indirip yere basmamla çığlık atmam bir oldu. Karanlıktan korkmam, tamam ama bir kitabın içine girmekten kim korkmaz söylesenize!

Evet yanlış duymadınız, kitapta okuduğum yerdeydim. Her yer karanlıktı ve yerler gerçekten de çamur içindeydi. **İnanmadınız mı?** Odamın yerlerinde bırakın çamuru, bir tek toz zerresi bile görmeye tahammülü yoktur annemin. Bu yüzden evet, kitapta bahsedilen ormandaydım.

Olduğum yerde üst üste çığlıklar atıyordum ki ensemde bir hırıltı hissettim. Bu kez hem çığlık atıyor hem de son sürat koşuyordum. O sırada birinin bir yandan kahkaha atıp bir yandan telaşla seslendiğini duydum:

- Hişşşt çocuk bu tarafa, bu tarafa
çabuk ol... **Ahahahahaha!**

Aslında ses hiç güven vermemişti. Öyle ya, komik olan neydi şimdi! Ama başka şansım da yok gibiydi. Arkamda beni kovalayan bir şey vardı sonuçta. **Sesin geldiği tarafa doğru yöneldim.** Ama karanlıktan hiçbir şey göremiyordum.